

Mami je zadostovalo to opravičilo, pa so rekli: »Poper bo hujši. Čakaj, jutri poizkusimo s poprom!«

In res, drugo jutro so oblili dekliču prstek najprej s hudim kisom, nato ga ji pa poštupali še s poprom.

»Zdaj pa bo pomagalo, Anka!«

»Zdaj pa bol!« je ponovila hčerka. »Solnce ne bo sijalo, pa se ne bo prstek posušil. Mama, zdaj pa bo pomagalo!«

A pomagalo nil. Zvečer je bil prstek že zopet v ustih.

»Hčerka, hčerka, kje je prstek?« so zavpili mati, videč, da tudi poper ni pomagal.

»Mama, poper ni pomagal,« je zavekala Anka.

»Hčerka, kdo pa ga je zbrisal s prstka?«

»Mama, veter je pihal in prstek se je osul.«

Dobra mama so opravičili hčerko iznova in rekli: »Petrolej bo še hujši. Čak, jutri poizkusimo s petrolejem.«

In res, drugo jutro so oblili dekliču prstek najprej s hudim kisom, nato ga ji poštupali s poprom in slednjič namazali še s smrdljivim petrolejem.

»Ujej, smrdi, smrdi!« je zagotavljala Anka in si tiščala nos.

»Pa bo pomagalo, zdaj mora pomagati!«

»Zdaj mora pomagati!« se je razveselila hčerka. »Zdaj mora! Solnce ne bo sijalo, veter ne bo pihal, zdaj mora pomagati!«

A pomagalo nil.

Dekletce je brskalo po travi, pesku, prahu, se brisalo, umivalo, in zvečer je bil prstek že zopet v ustih.

»Anka, Anka, kaj delaš, kaj misliš?« so zavpili mati ter ji potegnili z nevoljo prstek iz ust. »Hčerka moja, hčerka moja, kdo pa je zdaj obrisal prstek?«

Vsa prestrašena se je izgovarjala Anka: »Mama, pri potoku sem bila in se umivala, pa je voda vse sprala s prstka.«

A ta izgovor ni obveljal.

»Hčerka, hčerka!« so požugali mati ostro, a pomagati ji niso več znali.
(Konec s podobo prihodnjič.)

Za zimo.

Čuj, ptičice-siničice,
gosposke beloličice
drobijo pesem: Cicifuj,
za zimo; gorko se obuj,
za zimo!

Se smeje kukavca: Kuku,
me k solncu pojdemo domū,
od juga smo krilatice,
čemu so nam copafice?
za zimo?! —

Vida.

